

lum, nog in de schelp aanwezig, blijkt de afplatting aan de bovenzijde te vertonen, die men in de gegeven omstandigheden zou verwachten.

De schelp is afkomstig uit Yerseke en door een schooljongen aan de heer Glerum geschonken.

Biezelinge.

DE SPINTMIJT VAN DE LINDE

J. MART. DUIVEN.

Het is een wonderlijk gezicht, als men in de vroege herfst een Lindeboom ziet staan met een plastic jasje aan. Een ragfijne glinsterende sluier omhult of bedekt stam en takken en als de zon er op schijnt, trekt hij al van verre de aandacht. Het spinsel „groeit” van boven naar beneden, tot het de grond bereikt. Het zit echter niet aan

Lindestam omhuld door sluier van de Spintmijt (Tetranychus tiliarum). De sluier glinstert in de zon.

de stam vast, maar vormt een losse overtrek. Hele platen of lappen kan men er van oplichten.

Aan de voet van de boom liggen hele massa's geel poeder, alsof houtwormen hier hun sporen hebben achtergelaten. Maar als men voorzichtig er wat van op de hand legt, begint het hoopje te wriemelen, tot het onzichtbaar is geworden. Aan het gekriebel voelt men dan wel, dat een groot aantal zeer kleine diertjes zich verspreid hebben. Op de hand zijn ze dan niet meer zichtbaar, maar op een donker kostuum of een stukje zwart papier zijn de gele stipjes nog duidelijk op te merken. Het microscoop onthult al gauw, dat het een mijt is en wel de gele, nauwelijks $\frac{1}{4}$ mm grote Spintmijt van de Linde (*Tetranychus tiliarum* (Hermann)).

De hele zomer heeft de miljoenenfamilie zich aan de onderzijde van de bladeren voortgeteeld. Beschut door een tentdoek van spinsel, zogen zij daar sappen uit het blad. De schade wordt tenslotte zo groot, dat het blad vroegtijdig vergeelt en verdort en tenslotte afvalt.

Maar zo ver laten de mijten het niet komen. Want voor die tijd zoeken zij hun winterkwartier op, aan de voet van de boom, tussen de boomwortels of onder schors en korstmossen. Daartoe ondernemen zij een massale trek bij de takken en stam langs naar beneden. Ook nu vervaardigen zij een geweldig tentdoek van spinsel, dat soms de gehele stam omhult of zich anders aan de van het licht afgekeerde zijde van de stam bevindt. Hier blijkt duidelijk, dat eendracht macht maakt, want het is bijna ongelooflijk, hoe zulke nietige diertjes in samenwerking zo'n groots bouwwerk kunnen oprichten.

De Spintmijten dragen hun spinklieren op een andere plaats dan hun verre verwanten, de spinners. Zij monden uit in de 4-ledige palpen (kaaktasters). Verder zijn ze gekenmerkt door de stiletvormige cheliceren; weerhaakjes aan het zuignutje; 2 ogen; voorste 4 poten ver verwijderd van de achterste 4; lichaam fijn behaard, botergeel van kleur, soms rood gevlekt, ook schijnt de darminhoud vaak groen door. In de literatuur worden behalve de Linde ook andere bomen en zelfs kruiden als voedsterplanten vermeld. Behalve de Linde heb ik ook wel een wilg met dit spinsel bedekt gezien.

Oude Pekela.

VRAGEN EN KORTE MEDEDELINGEN.

Nog een meeuwenraadsel, tevens een kraaienraadsel. Wanneer een Zilvermeeuw een weekdier te pakken krijgt dat hij niet open kan krijgen, bijv. een grote Kokkel, dan neemt hij hem soms in de snavel, vliegt een eind de lucht in, en laat hem dan vallen. Valt hij op rotsachtige grond, dan is hij natuurlijk gauw kapot en de meeuw kan de smakelijke inhoud oppeuzelen. Op het strand krijg je de indruk dat meeuwen er geen benul van hebben dat ze hun Kokkels boven harde grond moeten laten vallen. Ik zag eens een eenjarige Zilvermeeuw op de Hoek van Holland, die negenendertig maal achter elkaar een schelpdier in ondiep water liet vallen, geen honderd meter van de Zuidpier af. Ze schijnen niet te leren, ten eerste dat je niet boven water moet zijn, ten tweede dat je liever boven een pier dan boven het strand moet zijn. Maar er is een waarneming uit Engeland van Zilvermeeuwen die Heremietkrabben in 8 cm lange wulkhorens vingen, dan naar land vlogen, daar neerstreken, eerst een meter of drie het strand opwandelden, en dan pas opvlogen en hun Heremiet lieten vallen. Het was een keienstrand en de wulkhorens vielen prompt stuk. Die meeuwen hadden dus wel geleerd dat je althans niet boven het water moest blijven. Maar op het strand maakten ze geen verschil tussen zandplekken en steenplekken. Wie heeft waarnemingen hierover?

Kraaien schijnen slimmer te zijn. Ik zelf heb eens gezien dat Bonte kraaien Zoetwatermossels op een weg te pletter lieten vallen. Ze haalden ze langs een juist schoongemaakte sloot weg, en vlogen dan telkens naar de weg. En een Engelse waarnemer heeft gezien hoe kraaien schelpdieren van een slikkig ebstrand haalden en ze hogerop, waar grof grind lag, stuk lieten vallen. Toen, in een strenge winter, het slik met een laag ijs bedekt was, lieten de kraaien ze op het ijs stuk vallen! Het ziet er dus naar uit alsof de kraaien veel beter dan meeuwen leren een keuze tussen verschillende soorten strand te maken. Wie kan hierover iets uit eigen ervaring mededelen?

N. TINBERGEN.